

Arrest

nr. 248 510 van 1 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat G. MWEZE SIFA
De Wynantsstraat 33
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende terughrijving van 22 januari 2021 (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is in het bezit van een C-kaart geldig van 23 februari 2016 tot 23 februari 2021.

Op 22 januari 2021 komt verzoeker toe in de luchthaven van Zaventem, waar hem de toegang wordt geweigerd.

Op 22 januari 2021 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing tot terughrijving genomen (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 22/01/21 om 13.35 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, N.K. Hoofdinspecteur Federale Politie Zaventem

de heer / mevrouw : naam T. voornaam E. H.

geboren op 01.01.1965 te T. N. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Marokko nummer Cxxx

afgegeven te [...] op : 09.09.2019

afkomstig uit Tanger met 3O113, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene keert terug naar België op basis van C-kaart met nummer (...), geldig van 23.02.2016 tot 23.02.2021.

Uit de uitreisstempel dd. 20.01.2020 in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat hij het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds méér dan 1 jaar.

Artikel 19, §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EUBurger of het familielid van een EU-burger, die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van het KB van 08/10/1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij “vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.” Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door de gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft en uw verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 91 van de Algemene onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregister van kracht op 1 juli 2010 dient de vreemde onderdaan afgevoerd te worden door verlies van het recht op of de machtiging tot verblijf aangezien hij zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijnen heeft uitgeoefend.

Zodoende is betrokkene niet langer in het bezit van een geldige verblijfstitel en dient hij te beschikken over een geldig visum type C.

Er is geen schending van art 8 van het EVRM daar er geen definitief verbod is om terug te keren naar België.

Dit kan indien betrokkene in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten en voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

(...) N.B.

Conseiller/adviseur (...)

De grenscontroleambtenaar (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur en hij voert aan dat er een manifeste appreciatiefout is. In het middel wijst hij erop dat hij vijf Belgische kinderen heeft in België waarvan één minderjarig kind van 15 jaar oud. Vervolgens geeft verzoeker binnen de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een uiteenzetting inzake de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De Raad beschouwt dit eveneens als een uiteenzetting van het middel. Verzoeker zet uiteen dat hij een persoonlijke relatie onderhoudt met en deelneemt aan de opvoeding van zijn vijftienjarige dochter. Zijn kinderen zijn geboren en getogen in België en verzoeker onderhoudt er een effectief gezinsleven mee. De verwerende partij heeft dus niet beslist rekening houdend met alle elementen van de zaak. Inzake artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat het een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt om hem terug te sturen naar Marokko. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waar de bestreden beslissing de situatie van zijn vijftienjarige dochter niet in rekening brengt.

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39, § 3 en § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de uitreisstempel van 20 januari 2020 in het paspoort van verzoeker blijkt dat hij het Belgisch grondgebied heeft verlaten sinds meer dan één jaar. Verzoeker heeft langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verbleven en heeft voor zijn vertrek het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats geen kennis gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Gezien hij het gemeentebestuur niet heeft verwittigd en zijn verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt deze verblijfskaart ingetrokken. Zodoende is verzoeker niet langer in het bezit van een geldige verblijfstitel en dient hij te beschikken over een visum type C. Er is geen schending van artikel 8 van het EVRM omdat er geen definitief verbod is om terug te keren naar België. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Inzake de materiële motiveringsplicht zet verzoeker uiteen dat de motieven niet volstaan, dat ze niet gepersonaliseerd zijn en pertinentie ontberen. De motieven zijn stereotiep. Al de elementen van het dossier tonen aan dat de verwerende partij eerst een beslissing heeft genomen en pas daarna motieven heeft gevonden om deze beslissing te rechtvaardigen. Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker die vader is van vijf kinderen waarvan één minderjarig.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist. Verzoeker betwist niet dat hij uit België is vertrokken op 20 januari 2020, hij betwist niet dat hij langer dan twaalf maanden niet in het Rijk verbleven heeft en hij betwist niet dat hij de gemeente van zijn verblijfplaats daarvan niet heeft verwittigd. Hij ontkent op geen enkele wijze dat hij de wettelijke voorschriften ter zake niet heeft vervuld. Hij betwist niet dat er geen definitief verbod is om terug te keren naar België. Door vervolgens louter te stellen dat de motieven stereotiep zijn, niet gepersonaliseerd en niet pertinent en louter te wijzen op het feit dat hij een minderjarige dochter heeft en vier meerderjarige kinderen, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij vier meerderjarige Belgische kinderen heeft en één vijftienjarige dochter, voor wie hij zorgt, met wie hij regelmatig een persoonlijke relatie onderhoudt en dat hij deelneemt aan haar opvoeding. Bij het verzoekschrift voegt hij de identiteitskaarten van zijn Belgische kinderen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het

EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* brengt verzoeker geen enkele informatie bij over de band die hij zou hebben met zijn meerderjarige kinderen. Hij toont niet aan dat er een afhankelijkheidsrelatie is. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van een beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers meerderjarige kinderen.

Inzake zijn minderjarige dochter stelt verzoeker dat hij er een persoonlijke relatie mee onderhoudt en deelneemt aan haar opvoeding. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 januari 2021 werd gehoord door de grenspolitie en geen melding heeft gemaakt van familie in België. In de vragenlijst die hem werd overhandigd in het kader van het hoorrecht en werd ingevuld op 22 januari 2021, blijkt dat verzoeker het volgende verklaarde:

“5. Heeft u een duurzame relatie in België? (...)

Nee

6. Heeft u familie in België? Zo ja, welke, En waar verblijven ze? Geef naam, adres en telefoonnr.

Ja. Ik ben gescheiden. Ik heb mijn vrouw en kinderen hierdoor verloren. Ik heb hier 5 kinderen.

7. Heeft u minderjarige kinderen in België? Zo ja, waar verblijven ze? Geen naam, adres en telefoonnr. Ik heb een dochter van 16 jaar.”

Hieruit blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij gescheiden is van zijn vrouw en dat hij hierdoor zijn vrouw en kinderen “verloren” heeft en dat hij één minderjarige dochter heeft. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker sinds 20 januari 2020 niet meer in het Rijk verbleef en dat hij niet aantoonde dat hij in deze periode contact had met zijn vijftien- of zestienjarige dochter of op één of andere wijze een relatie met haar onderhield. Verzoeker toont in het verzoekschrift evenmin aan op welke wijze hij contact zou onderhouden met zijn minderjarige dochter, noch brengt hij bij het verzoekschrift enig begin van bewijs aan van een affectieve of materiële relatie met dit kind. Hij brengt geen informatie bij inzake een eventuele regeling in hoede- of bezoekrecht, eventuele alimentatie enz.

Bijgevolg dient *prima facie* te worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in België met zijn vijftienjarige dochter een gezinsleven onderhoudt. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen elementen aan inzake een privéleven.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat een tijdelijke scheiding (*in casu* een verlengde tijdelijke scheiding na een scheiding die reeds heeft plaatsgevonden van meer een jaar) met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het vermeende gezinsleven van verzoeker niet in die mate schendt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gull/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet wordt aangetoond.

3.3.2.4. Verzoeker vermeldt tevens het hoger belang van het kind, artikel 22 van de Grondwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat een terughrijving als gevolg zou hebben dat de rechten van zijn vijftienjarige dochter geschonden zouden worden. In dit opzicht wordt herhaald dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij een relatie onderhoudt met zijn vijftienjarige dochter, integendeel, hij verklaarde in de vragenlijst van 22 januari 2021 dat hij zijn vrouw en kinderen “verloren” heeft. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest worden gehouden met het hoger belang van het kind of met de door verzoeker aangehaalde bepalingen, nu verzoeker op geen enkele wijze met een begin van bewijs aantoonde dat hij nog een band zou hebben met dit kind. Dit blijkt noch uit zijn eigen verklaringen, noch uit het verzoekschrift.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Verzoeker voert inzake artikel 3 van het EVRM aan dat hij bij een terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker geheel in gebreke blijft om aan te tonen welke vernederende of onmenselijke behandeling hem in Marokko te beurt zou vallen. Verzoeker heeft net gedurende een jaar in dat land verbleven, waar hij onder meer bij zijn ouders verbleef en hen verzorgde (zie feitenuitleg in het verzoekschrift). Degene die een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Bijgevolg wordt de schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.6. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het hoger belang van het kind. Gelet op de bespreking hierboven kan verzoeker niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.5. Er is niet voldaan aan de tweede en de derde cumulatieve voorwaarde. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worde verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

A. DE SMET